

Mateja evaņģēlijs 16:13-19

13 Bet, kad Jēzus nonāca Filipa Cezarejas robežās, Viņš vaicāja Saviem mācekļiem un sacīja: "Ko ļaudis saka par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?"

14 Un viņi atbildēja: "Citi saka: Jānis Kristītājs, citi: Ēlija, vēl citi: Jeremija vai kāds no praviešiem."

15 Viņš uz tiem sacīja: "Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?"

16 Tad Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls."

17 Un Jēzus atbildēja un viņam sacīja: "Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs.

18 Un Es tev saku: tu esi Pēteris, un uz šās klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.

19 Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs."

Aidens Vilsons Tozers savā grāmatā "Zināšanas par Svēto" raksta: "Tas, kas mums ienāk prātā, kad domājam par Dievu, vislabāk raksturo mūs. Cilvēces vēsture droši vien parādīs, ka neviena tauta nekad nav pacēlusies augstāk par tās reliģiju, un cilvēces garīgais mantojums atklās, ka nekad neviena reliģija nav bijusi lielāka par tās dievatziņu. Dieva pielūgsmē ir tik patiesa vai arī tik neievērojama, cik godbijīgas vai vienkāršotas domas par Dievu glabā kristieša sirds. Šī iemesla dēļ svarīgākais jautājums, ar ko sastopas Baznīca, vienmēr ir pats Dievs, un nozīmīgākais fakts par cilvēku ir nevis tas, ko viņš noteiktā brīdī saka vai dara, bet tas, kā viņš sirds dziļumos uztver Dievu".

Kopš šī Kristus uzdotā jautājuma ir pagājuši daudzi gadsimti, bet tā būtība paliek tikpat aktuāla. Tiešām – ko cilvēki (draudzēs) saka par Kristu, kā Viņu uzlūko, kas mums ir Kristus!? Es domāju šodien šis jautājums visprecīzāk atbildams uzlūkojot cilvēka nostāju pret baznīcu –tāds sava veida indikators. Ja baznīcas dievkalpojums ir norise, kurā tas Kungs ir izvēlējis atklāt Sevi cilvēkiem, tad domāju – šis apgalvojums ir vietā. Bet tad, protams, var atvasināt citu jautājumu – ko ļaudis saka par baznīcu/draudzi, kas tā esot? Līdzīgi arī Kaina un Ābela Dieva priekšstata atšķirības atklājās tieši viņu upurēšanas liturģijā.

Vairākus gadus vērojot cilvēkus draudzēs, iesvētes grupās, sarunās, dažādās kazuālijās, nevar neievērot cilvēku dažādo attieksmi pret ticību un esamību draudzē. Dažāda ir viņu izpratne un pieeja šīm lietām. Paleta ir visraibākā – sākot no galēji profānas līdz patiesai sirds nodošanai Dievam. Visas nianses pat grūti uzskaitīt, bet ir kādas manītākas.

Ir kāda pieeja, kuru raksturo sekošana mainīgām izjūtām. Cilvēki saka – man patīk atnākt uz baznīcu, kad neviena nav, lai pabūtu klusumā; vai citreiz tieši otrādi – kad ir Ziemsvētki, vai citi svētki, un baznīca ir pilnāka kā parasti; vai citreiz – kad ir piemeklējušas bēdas un dzīves likstas, tad pamostas izjūta mērot ceļu līdz dievnamam, un atrast mācītāju, kuram jāpasaka kā cilvēkam

atgriezties dzīves labsajūtā. Te jāsaprot, ka sekošana jūtām ved atpakaļ pie pašām jūtām, nevis Kristus, jo kamēr cilvēki meklē jūtas, tie nemeklē Pestītāju. Es nesaku, ka jūtām nav vietas ticības dzīvē – tieši otrādi, bet es uzsveru to, ka Kristus pats nesa pestīšanu cilvēkiem nevis saraustītu mainīgu izjūtu vadīts, bet gan ar dziļu garīgu apņemšanos, kas prasīja smagu upuri no Viņa. Un mums tas pienācīgi jāuzlūko. Reiz kāds somu luterāņu draudzes mācītājs teica, ka viņa draudzē reģistrēti ap 6000 cilvēku, bet reāli uz dievkalpojumiem vidēji nāk kādi 30-40 cilvēku. Cilvēki vienkārši nevēlas garīgu dzīvi, bet tai pat laikā vēlas būt piederīgi nosaukumam.

Ir kāda cita pieeja, kuru varētu raksturot kā skaistu svētdarbību meklēšana vien. Bieži tās ir trīs reizes, kad mācītājs redz cilvēku draudzē – kristības, laulības un tad - bēres. Šajās reizēs centrālā persona dievnamā ir nevis Dievs, arī ne mācītājs, bet fotogrāfs. Nesen man bija telefonsaruna ar kādu cilvēku, kurš četrus gadus, kopš savām kristībām un iesvētes, principiāli nebija rādījis draudzē. Viņš tagad nu vēlējas kādu ceremoniju. Viņš dalījās pārsteigumā par to, ka baznīcā pa šo laiku ir nomainījies mācītājs (ko viņš atklājis pēc četriem gadiem), dalījās sašutumā par to, ka šis cits mācītājs izvērza viņam kādas prasības saistībā ar būšanu draudzē, visbeidzot tika vainota pati baznīca tās necilvēcībā. Reiz kāda ģimene kuplā radu pulkā pēc kristībām jaunam mācītājam, kad viņš vaicāja kādēļ viņi nav teikuši ticības apliecinājumus, atzina, ka viņi to nezina, ka nezina arī nevienu bausli. Jautāti kā tad viņi ticībā domā audzināt savu bērniņu tie atbildēja – ko nu jūs, mācītāj, satraucaties, gan jau kaut kā tiks galā! Ir arī pavisam īsas sarunas – mācītāj mēs neko negribam mācīties, nedz iestāties draudzē – sakiet cik pie jums maksā kristības (vai laulības)!? Te jāsaprot, ka paldies Dievam ir tādi uzticami draudzes cilvēki, kas regulāri nāk uz Dievnamu, atbalsta to ar savu ziedošanos un kalpošanu, jo ja tādu nebūtu, tad ceremoniju meklētājiem pēc īsa laika nebūtu kur interesēties par ceremonijām, jo baznīcas vienkārši pārstātu būt šajā pasaulē. Ir lietas, ko Dievs ir atstājis cilvēkiem, ko Dievs nedarīs cilvēku vietā – rūpes par baznīcas uzturēšanu. Dievs mūsu vietā nepiedalīsies dievkalpojumos. Laikam visdīvainākā replika ir piedzīvota no kāda cilvēka, kuru baznīcā sastapu pirmo un pēdējo reizi. Atnācis vaicāt pēc ceremonijas, viņš teica, ka mācītājs esot viņa privātais čoms pie Dieva!?

Ir pieeja, kuru varētu nodēvēt kā atrašanos Dieva baznīcā bez Dieva. It kā cilvēkiem patīk klausīties par Dievu, bet ne vairāk. Draudze tiek uzlūkota kā abstrakti domājošu intelektuāļu klubs, kurā lektors runā par noteiktām tēmām, kas atkal izraisa “intelektuālās gardēdības” patīkamās trīskas. Reiz kāds cilvēks devies uz dievkalpojumu kādā prominentā Rīgas baznīcā. Pie ieejas viņš sastapis plūsmu ar cilvēkiem, kas devušies ārā no baznīcas. Uz jautājumu vai šodien dievkalpojums ir atcelts nākusi atbilde – nē, bet šodien nebūs **TAS** mācītājs! Nereti šajā attieksmē cilvēki nāk ar lielām prasībām uz baznīcu pret visu un visiem, bet Dieva prasības tai pat laikā paliek ārpus cilvēka intelekta robežām. Te jāsaprot, ka interesants mācītājs, protams, ir ļoti pievilcīgs cilvēku uzmanībai, bet neviens mācītājs nav par tevi krustā sistis kā vienīgi Jēzus Kristus. Sprediķi var būt vairāk vai mazāk kādā brīdī uzrunājoši, bet Kristus klātbūtni var piedzīvot pat “visneinteresantākā lauku mācītāja” vadītā dievkalpojumā, kurš cilvēkiem atgādina pavisam vienkāršas Bibliiskas patiesības vienkāršos teikumos izteiktus.

Bet ir attieksme, kurā cilvēki nodod visu sevi Dievam. Ir sajūta kā saulespuķu dārzā, kur saulespuķu atvērtās ziedu galvas konstanti vēršas pakaļ saules ceļam debesīs. Lūdzēji, garā nabagie, darītāji, dievkalpojuma svēta sapulce, ticībā priecīgie. Tie ir cilvēki kuru vidū esot jūt Kristus vārdus piepildāmies – Debesu Valstība ir jūsu vidū.

Es domāju kas ir visu šo dažādo attieksmju pamatā? Kur ir šo lietu būtība? Es domāju, ka tā ir vispirms skatījumā uz pašu Jēzu Kristu. Tā Kristus stāv savu mācekļu vidū un prasa "[Ko ļaudis saka par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?](#)". Šo jautājumu Kristus uzdod ikvienam arī šodien. Jā, tiešām, ir vērts aizdomāties ko saka mana sirds, prāts, un kādu liecību nes mana dzīve – kas man

ir Kristus!? Un viņi atbildēja: "Citi saka: Jānis Kristītājs, citi: Ēlija, vēl citi: Jeremija vai kāds no praviem." Viņš uz tiem sacīja: "Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?" Tieši šajās atbildēs meklējama cilvēka attieksme pret ticību un draudzi, atrašanos tajā.

Dievnams ir īpaša vieta. Tā ir Dieva atklāšanās vieta cilvēkiem kā Viņš teicis – savas draudzes vidū Es vēlos atklāties un mājot. Tāpēc tieši Dievnama uzlūkošana atklāj priekšstatu par Dievu cilvēka sirdī. Ienākšana tajā vienmēr ir nostāšanās Dieva vaiga priekšā. Kāds ir man Dievs? Kanceles filozofs, baznīcas ceremonijmeistars, lāga čoms, debesu vecītis, saltais tiesnesis, abstraktā ideja, pārdomu objekts, bet varbūt Tētis, Draugs, Pestītājs, Radītājs, eņģeļu pulku Kungs, Dzīvības un nāves pavēlnieks, Tas, uz kura plaukstas es dzīvoju, tas, kura mīlošās acis mani uzlūko dievkalpojumā, Tas no kura žēlastības man tiek dāvāts ik elpas vilciens šai pasaulē? Patiesībā tas ir atslēgas jautājums visai tālākai cilvēka garīgai dzīvei. Kristus teiktais par draudzi kā klinti, kuru nebūs uzvarēt elles vārtiem liek trīsās un godbijībā uztvert to kā realitāti, nevis abstraktu ideju. Draudzes klints ir nevis tās interjers, vai mācītāja sprediķu kvalitāte, bet paties skatījums uz to kas ir Dievs. Tad Sīmanis Pēteris atbildēja un sacīja: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls." Un Jēzus atbildēja un viņam sacīja: "Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir debesīs. Šeit parādās tas, ka paties skatījums uz Kristus var būt draudzes klints un pamats. Cita nevar būt. Savukārt Dievnama kalpotāji ir cilvēki ar īpašu misiju šai pasaulē, kas vairāk par visu iespaido cilvēka likteni. Nevis diplomātiem intelektuāļiem, bet raupjiem zvejniekiem izskanēja šie Kristus vārdi – "Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs." Un te neiet runa par viņu daiļrunību vai talantiem, bet no Dieva saņemtajām pilnvarām. Patiesi atrašanās draudzē ir kas vairāk nekā zeme un debess. Atliek to tikai caur Dievu ieraudzīt. Lai mums katram veicas ieraudzīt kas ir Kristus!

Āmen.

